

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Omagiu din inimă și conștiință marelui fiu al țării

Exemplul vieții unui mare revoluționar

Există, la Muzeul de istorie a partidului comunist și a mișcării muncitorești din România, o fotografie care, asemenea unui nucleu solar, luminează, în locul unde se află, întreg peretele. Ea înfățișează figura unui adolescent cu o privire atît de pătrunzătoare încît, înainte de a-i parcurge legenda, vizitatorul rămîne în fața ei țintuit. Ce suflet și de ce natură este acea esență umană care pot să transforme chipul curat al unui tânăr peste anii căruia flutură primăvara în hotărîrea aceea nezdruccinată în fața căreia trebuie să te oprești? Ce plămădă spirituală zămislește la numai douăzeci de ani de viață o înfățișare atît de puternică încît cel ce-o zărește să știe, fără nici un fel de tăgadă, fără nici un fel de ajutor din partea cuvintelor scrise că este, acolo, în albul peretelui, prins în ramă chiar sumă colității umane, excepția?

Portretul de adolescență al tovarășului Nicolae Ceaușescu este, pentru devenirea ulterioară a celui ce astăzi este secretarul general al partidului nostru, un reper. Nici una dintre trăsăturile înscrise acolo: voința, curajul, iubirea și devotamentul, intransigența, urtașia putere de muncă, hotărîrea de-a duce lucrurile la un capăt care să însemne victoria, nu s-au pierdut. Nici o umbră n-a întunecat lumina aceea curată care face să ardă după patruzeci de ani de scurgere a vremii privirea cu care ne scrutează în față ori de cite ori de la cîrma înalților răspunderi ale conducerii țării ne cheamă să fim lîngă el.

Cei ce l-au cunoscut pe tovarășul Nicolae Ceaușescu încă din adolescență au avut șansa deosebită să asiste la devenirea unui conducător. Iată însă că nici celor ce l-au cunoscut mai tîrziu, în fruntea partidului, la tribuna celui de-al IX-lea Congres, șansa aceasta nu l-a lipsit. Prevestind minunata transformare a țării, conducătorul partidului și statului nostru, el însuși, era cheazășie pentru viitor.

Dacă înfățișarea de astăzi a României socialiste are legătură de sine cu tradițiile eroice ale țării, dintotdeauna locuită, apărută și iubită de către români, este pentru că iubirea de istorie a tovarășului Nicolae Ceaușescu, înțelegerea gravă și fundamentată a legilor ei au hotărît ca acest popor să rămînă nezdruccinat și neschimbat în matca nașterii lui și în esența firii sale.

Dacă obrazul de astăzi al omului României socialiste seamănă cu visarea străveche de fericire și bunăstare, de libertate și de independență este pentru că iubirea de oameni a tovarășului Nicolae Ceaușescu, înțelegerea gravă și fundamentată a drepturilor pe care le au, în numele strădăniei și al efortului pe care îl depun, au hotărît ca ei, cei ce muncesc și edifică o lume atît de frumoasă sub soare, să fie stăpîni pe destinul lor.

Dacă prezența de astăzi a României socialiste în lumea contemporană este demnă și vie, dacă România este o țară la care lumea contemporană privește cu luare aminte, cu aprobare și cu respect, este pentru că el, cel ce-o conduce în toate, prin marea sa dorință de pace, de armonie și libertate ne-a ajutat să avem azi în lume locul pe care întreaga noastră istorie națională îl anuța.

Muncă cinstită și datorie ținută, angajare răspunzătoare față de avutul comun, adevăr, dreptate și democrație, omul chemat să facă perpetuu dovada însușirilor sale alese, cutezanță și inteligență, echitate și etică socialistă, lupta cu sine și depășirea de sine, devenirea umană așezată pe înșeși legile revoluției, iată chemarea înaltă a secretarului general al partidului, iată modelul uman pe care-l propune. Pe care-l propune exemplul vieții unui revoluționar de profesie, care timp de patru decenii și jumătate de muncă și luptă, de visare continuă și de grădere, sub lumina aceea pătrunzătoare a privirii și-a chemat și îndemnat și ajutat semenii să fie după întreaga măsură a puterii lor, OAMENI.

Și iată cum, putem afirma cu conștiință curată, că visul visat de milenii, pentru care pămîntul pe care trăim a știut să ivească sub soare, la vreme, toți luptătorii și vestitorii, transformăți de memoria colectivă în eroi, a mai zămislit încă o dată, în urmă cu șaiszeci de ani, un mare om al națiunii române, un militant prestigios în numele cauzei păcii și socialismului, pe cel ce se află astăzi în fruntea partidului și statului nostru, luminind cu neumbritul său zîmbet, de patru decenii și jumătate, adevărurile fundamentale ale muncii și luptei, adevărurile cauzei comuniste, pentru care-l urmărim cu încredere, cu dragoste, cu devotament.

Lucafeărul

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI TINERETUL — Tapiserie de Cornelia Ionescu Drăgușin

Șaiszeci de luceferi

Șaiszeci de luceferi strălucesc în noi scîpîrind în visuri, înfîlînd în fapte; se unduie molcom peste grîne coapte aromind a codri de dulcem și-a ploii.

Șaiszeci de luceferi dăcem în iubiri pentru bucuria țării, iar în slovă, de pe Olt, din Delta, Someș și Moldovă, Cîntec de mindrie spus cu trandafiri.

Șaiszeci de luceferi timpul luminind chipu-n zarea lumii trainic ni-l așază. Numele ni-i țară, numele ni-i rază de-adevăr și doină veacu-nnobilind!

Șaiszeci de luceferi darnic risipiți în altele brave românești milioane de viteji ai muncii, de din bărdăgane pînă-n munți albaștri, mari și-nzăpeziiți.

Șaiszeci de luceferi, la mai mulți mereu, intru fericirea mumei România! Împlieți cu glorie și cu bucuria peste veac boltească falnic curcubeu!

Dragoș Vicol

Urare

Iubesc cum ninge primăvara griul
Și în țărîna fragedă se culcă
Iubesc pe străzi strălucitoare oamenii
Cînd se grăbesc spre locul lor de muncă.
Iubesc copiii, piinea, visul, cartea,
Și țara-n care eu exist.
Dar mai presus, iubesc din toată inima
Partidul nostru Comunist.
El are-n frunte un Conducător
Și îl sărbătorim, să ne trăiască!
Ani mulți să ducă-n rod și fericire
Frumoasa țară Românească!

Mara Nicoară

ÎN SATUL PREȘEDINTELUI

● Insemnări de ● Nicolae Mateescu ● Cornel Nistorescu ● Pavel Perji ● Gheorghe Suciu

DEVOTAMENTUL TINEREI GENERAȚII

● Semnează : ● Florin Costinescu ● Daniela Crăsnaru ● Dragomir Horomnea ● Constantin Stoiciu

— pagina a 3-a —

Omul și condiția umană

— contribuții esențiale ale tovarășului Nicolae Ceaușescu la definirea unei concepții științifice revoluționare, la afirmarea unui nou umanism, umanismul revoluționar —

În concepția teoretică și în activitatea practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu problema omului și a fericirii sale ocupă un loc central. Este, am putea spune, acea idee-forță care-i înfălcărează gândurile și-i luminează pașii în activitatea neobosită la cîrma partidului și a statului. În toate cuvîntările sale, în toate actele sale novatoare din cîmpul acțiunii și conducerii vieții economice, social-politice și culturale, umanismul reprezintă, explicit sau implicit, o dimensiune fundamentală. Este un concept bogat, polivalent al umanismului, care se hrănește din frămîntarea și truda neostoiată a unui spirit însetat de adevăr și dreptate pentru semenii săi, pentru cei mulți. Este un mod exem-

plar de a gândi și trăi problemele omului contemporan al societății noastre, de a acționa consecvent pentru rezolvarea lor, de a face din umanism un adevărat stil de viață și gîndire, un principiu de acțiune. Numai astfel înțeles umanismul vizează totalitatea aspectelor esențiale ale umanului, privit în istoricitatea și complexitatea structurală a determinărilor sale.

Astfel, sub raportul **devenirii istorice**, găsim în lucrările Secretarului General pagini antologice pentru o istorie a umanismului și pentru

Al. Tănase

Continuare în pag. a 3-a

Dialogul neîntrerupt între țară și conducătorul ei

Toți am fost acolo, toți am fost prezenți, toți am fost de față. Toți am simțit prezența omului, toți am auzit cuvîntul conducătorului țării. Toți am participat la acest neîntrerupt dialog desfășurat cu o asemenea consecvență, cu o asemenea energie, cu o asemenea capacitate de a asculta tot ceea spun oamenii, de a observa ceea ce am făcut bine, dar și ceea ce mai avem încă de făcut, încît acest dialog a avut întotdeauna un acut caracter de lucru, în sensul cel mai strict al cuvîntului.

Dialogul acesta a fost purtat cu țara nu numai în înțelesul simbolic al cuvîntului, ci în accepțiunea cea mai directă, cea mai concretă. Cu țara deoarece el s-a purtat în Capitală și în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei, itinerariul parcurș de conducătorul nostru fiind unul pe care nimeni nu l-a parcurs pînă astăzi. O cunoaștere a României în toate județele ei, la orașe și sate, în uzine și școli, pe șantiere și în instituții de cultură, în fabrici și în locașurile de artă, peste tot unde se munceste, se lucrează, se învață, unde se creează, unde se cercetează, peste tot unde frumosul capătă viață, prezența conducătorului s-a făcut simțită. Practic, nu a existat moment important din viața unui colț de țară, de la amplasarea unui nou obiectiv industrial pînă la sistematizarea unor străvechi orașe, de la fabrici care merg de mulți ani pînă la șantiere care acum înalță case noi, de la gospodării care dau țării piine pînă la noi edificii teatrale, în care să nu întîlnim gîndul său, îndemnul său, sfatul său, concepția sa dinamică și mobilizatoare. L-am văzut cu casca minerului, salopeta muncitorului, halatul medicului. L-am întîlnit în lanul de grâu cu seceră în mînă și la volanul tractorului. L-am urmărit suind pe schele și coborînd în adîncurile minei. L-am văzut sub soarele dogoritor al verii și sub rafalele de ploie. A stat de vorbă cu aceeași simplitate și cu aceeași deferență cu muncitorul, țărănul, economistul, arhitectul, inginerul, scriitorul, artistul plastic, savantul. A fost mereu prezent și a ascultat omul oarecare, anonimul care i s-a adresat cu inima deschisă, știind că ceea ce îi va spune — de la cuvîntul de mulțumire la do-

Valeriu Răpeanu

Continuare din pag. a 2-a

24 IANUARIE Discurs asupra eternului ideal

domnitorul a murit în exil, printre străini, spun arhivele. Probabil că da — chiar dacă adevărul arhivelor, sever, ca un sceptru, nu e totdeauna înafacabil. Fundamental este că ideea de Cuza nu a murit și nu se va mistui niciodată. Sint oameni care se disipează trupește, lutul lor hrînind gîla cea lacomă, a lor sau a meșterilor. Însă duhul acestora, fulgerat de eternitate, locuiește perpetuu în minți și suflete, în gesturi și înfăptuiri. De o asemenea esență este arborele Cuza. A fost un bărbat drept și falnic și frumos. Avîndu-l nucleu, iconografia și anecdotică populară pot popula, nestios, o întreagă bibliotecă de istorie și bibliofil. Era exclus să nu fie ales domnitor, și, încă unul peste românii înfrățiți. Pentru că sosise vremea ca românii, adunați sub oblăduirea unui nimă de milenare aspirații, să-și aleagă un conducător pămîntean, unul drept și falnic și frumos. Și pentru că românii înfrățiți iscodiseră încă din străvechimi o formulă legendară. În chenarul ei — măiestrit cu năul doinelor tînguioase cit și cu stîndardul lupte al izbeliștii — domnitorii peste cugeții și, fața celor care i-au delegat se cuvenea să fie frumoși. Adică zdraveni, adică dreptcugetători. Adică nevătămați trupește și sufletește. Respectiv, a existat încă din timpul voievodătelor, dacă nu și anterior cu veacuri, un ideal pămîntean al kalokagathiei, confirmat deseori de basmele și legendele, de orațiile și colindele, de proverbele și zicalile ce au răzbatut pînă azi, neturburate de tehnologismul modern, dimpotrivă, completîndu-l. Citești în istoria neamului despre un Basarab, sau Mihnea, sau Radu cel Frumos. Așuții susurul basmului care se

Mircea Constantinescu

Continuare în pag. a 6-a

FAPTA

Toate cele ce există (de la protoni sau neutroni și pînă la galaxii, de la materia inertă și pînă la regnul vegetal sau animal) lucrează neîntrerupt datorită mișcării ce le este consubstanțială, datorită acelei mișcări al cărei principiu rezidă în punctul echilibrului cosmic și în setea de nelnicșiput a nisipului de a deveni perle, a cărbunelui de a deveni diamant, a noroiului de a deveni lumină. Mișcarea de transformare — a materiei care emană lumină — în altceva este infinit mai rapidă și nu ne privește. Omul — blazon al naturii, execută mișcări constiente, lucrează minții și mișcărilor sale tinzînd constient spre binele său. Iar dacă întreaga mișcare universală lucrează în direcția unei concentrări maxime și a purificării materiei, omenirea nu face altceva decît să înalțe rezultatul lucrării sale spre un stadiu calitativ cit mai pregnant. Nu cred să existe țări în care verbul „a lucra” să nu trebuia să materializată clișă de clișă, și pe scară cit mai înaltă.

Un poet trebuie să fi scris: **La început a fost cuvîntul**, cum tot un poet — cunoscut de data aceasta — a fost cel care a scris: **La început a fost fapta!** (Im Anfang war die Tat! Goethe, Faust). Între aceste două perspective de situare nu se poate vorbi de diferențe, ci de o adevărată răsturnare de sensuri. Genialul poet constata desigur un vast șir de transformări ale lumii și vieții, o întreagă experiență omenească, pentru a putea spune: **la început a fost fapta!**

Acum popoarele se apropie de un timp fără iluzii, se apropie de adevăr, pentru că în privința dezvoltării lor, diferențele de la o țară la alta sînt uriașe, iar lupta pentru dezvoltarea mai rapidă a unui popor este sinonimă cu lupta pentru ființa sa.

A pune alături de cîntecele pe care le îngîmă în gînd alături de cuvintele ce ne vin mai des pe buze, de gîndurile ce ne obsedează, credința că valoarea vieții stă mai întîi în faptă, în calitatea faptei, însemnă a ne apropia, și datorită calității lucrărilor noastre viitoare, de ziua cînd poporul nostru activ, îi va mereu mai puternic, mereu mai fericit.

Gheorghe Pituț

Critica și istoriografia literară azi

Colocul național de critică și istorie literară al Uniunii Scriitorilor a semănat numeroase idei care merită a fi reievuate, comentate și mai pe larg fundate după cum vom încerca chiar în cele ce urmează. Ele s-au referit, mai ales, la critica literară și, din păcate, mai puțin la istoriografia, ceea ce impune acum o insistență accentuată asupra acesteia. În orice caz schimbăm de idei la care au participat aproape 40 de vorbitori, poate fi caracterizat — în ansamblu — ca deosebit de viu și de indiscutabilă utilitate nu numai prin reținerea diferitelor concepții cit și prin numeroasele incitații ce s-au produs în mod firesc.

Dintre ramurile științei literaturii, după cum observăm, interesul dominant l-a aparținut criticii literare mai puțin istoriografiei și, adăugăm,

Al. Dima

Continuare în pag. a 7-a

Omagiu din inimă și conștiință marelui fiu al țării

Ecoul rășfrint în douăzeci și două de milioane de oameni

„Pământul sărac” — așa i se spunea: așa era cunoscut după timpuri. Căpătarea cea fără de ploaie, sau cu ploaie scurse repede în văi din nou sece-toase. Căpătarea cea fără de ape; apele ei fiind la cincizeci-saizeci de metri sub pământ. Sol de cea mai slabă calitate — podzol sau roșu brun de pădure, așa cum obișnuiesc să spună pedologii. Cind ieșeau 350-600 de kilograme griu la hectar se zicea că a fost un an bun și erau luate mai în seamă paparudele. Cind ieșeau 1000 de kilograme de porumb la hectar se zicea că s-a întâmplat ceva, poate o eroare a naturii. Nu era un pământ pietros, așa cum e cel al podgoriilor, ci mai degrabă un pământ lăptos, steril, neînțeles să dea mai mult de 600 kilograme griu la hectar sau o mie la porumb. Atât! Ca un joc ciudat și trist al naturii, atât.

Și totuși... Gospodari, temeinici, patrioți. Mereu în luptă — surdă sau fățișă — cu cei care încercau să impună legi mai aspre decât sărăcia pământului, sau legi care veneau peste această sărăcie. Asta a făcut din oamenii Cotmeeni și mai ales pe cei din partea Scorniceștilor, oameni drepți și neîncași, mereu porțiți, din tată în fiu, împotriva nedreptăților. Se știe că din aceste locuri, din părțile Scorniceștilor, s-au ridicat patru căpitani pentru oastea lui Mihai Viteazul. Se mai știe că a numerosi au fost țărani din Cotmeana alături de caștii lui Tudor. Oameni demni și minđri, prin voia voiniei lor, neasupriți niciodată, nimănu. Într-un timp, în secolele de asuprire, rășăreau legi mai aspre, mai absurde oamenilor se ridicau. Erau moșneni, deci liberi, deci mereu însetați de libertate și dreptate. Din mindria de a nu-și pleca pînă la pământ, dar și din asupritorii (de orice fel și de oriunde ar fi ei) bărbații și femeile Scorniceștilor, asemenea bărbaților și femeilor întregii țări, au îmbibat cu prisosință pământul cu singe. Mărturie stau și acum mormintele și monumentul, simbolul bărbaților din Scornicești cauzăți în războiul pentru întregirea neamului.

Harnici și însetați de libertate, oamenii din această parte a Olteului. Harnici pentru că nu și-au pierdut niciodată speranța într-un pământ îmbogățit prin sudoarea muncii. Insetați de libertate — iată, și aici cuvintele înseamnă prea puțin față de ceea ce au vrut să exprime de fapt. Într-un timp această ingemănare a harniciei cu setea de dreptate socială și libertate avea să se nască exact spre sfârșitul luptei pentru întregirea neamului, omul, spiritul cel mai autentic al acestei nobile ingemănări, președintele Republicii, secretarul general al partidului, Nicolae Ceaușescu.

Erau zece copii (la casa omului copiii sînt o bogăție — îl plăcea lui Andruță Ceaușescu să spună) într-o casă mică, acoperită cu șindriță. În camera din față — toți zece; venea tînda. Înspere curte — camera „de bune”, locul unde se adunau cele agoniștice de bătrîni. Pălinele lu- rări puteau fi agonizante; un război de bătrîni de oras și ceva imbrăcăminte de sârbători, pentru copii. Atîi. Nu erau de vină nici pământul, nici soarele de griu sau de porumb. Sau, cine știe? Într-un pământ sărac oamenii trăiesc cu toată ființa cerbica, încercîndu-se.

Sudoarea lor e mai sărăcă, palmele mai bătu- cite, ochii mai aprinși atunci cînd peste toate astea vine o nedreptate. De aici trebuie privită poate copilăria celui ce ne este acum îndem- nator moral și spiritual la dreptate și libertate, la democrație și umanism revoluționar. Conștiența președintelui își aduce bine aminte felul său de a fi din copilărie. Îndura lipsurile cu cea mai mare seninătate, era neînduplecat cînd avea sentimentul nedreptății — spun. Acest fel de a fi l-a o- bligat pe cei ce diriguiau opresiunea să noteze meticolos, ori de cite ori întîlneau persoana sau numele tînarului Nicolae Ceaușescu: Incitator la grevă, a răspîndit aște împotriva ordinii de stat, agent comunist periculos. Dar pământul sărac al Cotmeeni, lipsurile, nevoile și libertatea îngenucheată năuseau dinlăuntrul destinului lin- ear, incoruptibil al tînarului revoluționar. Nici un compromis, nici o serpentină pe drumul său atît de curat. Inchisoarea, lagărul, prigonia, deștinatitatea — școli ale luptei, desăvîșirea unui destin model.

Dar mobilizarea tineretului pentru reconstruc- ția țării, santierul național, activitatea din ca- drul forțelor armate? O nouă luptă, desigur. Fără baricade, fără catacombe, fără sîrmă ghim- pată. Mai în luptă deveniri împotriva reveni- rii, apoi desăvîșirea și lupta titanică pentru formarea unui alt tip uman, constructor con- știent și devotat al socialismului. Termenii se schimbă, se schimbă, dispar chiar și taberele contradictorii. Se mută în noi, în fiecare dintre noi. Binele, frumosul, adevărul nu lesa lumina în urma unui dezvoltator miraculos, ci prin noi înșine. Iată o cucerire cu adevărat revoluționa- ră: pe fondul dreptății și libertății se desfășoară un vast proces de edificare a personalității u- mane de tip nou. Pildă și crez, îndemn și năzuin- ță, iată, omul care, acum 60 de ani în anul re- întregirii neamului, dintr-o familie de vechi moș- teni a venit spre noi. Spre cei de acum, iden- tificîndu-se cu năzuințele întregului popor, ecou rășfrint în douăzeci și două de milioane de oa- meni care însuflețesc acum, liberi și drepți, ro- tundul chip al României.

Pavel Perfil

Gheorghe Suci

ÎN SATUL PREȘEDINTELUI

Demnitatea omeniei

În ultimii cincisprezece ani am cutreie- rat, ca ziarist și scriitor, multe din satele și craiele țării. Am coborît în mine profunde, m-am pîmbat prin baze de uzine vîzînd cîi de trîndie se laminează metalul, din ce zgomot de răz- boaie de țesut mi se pîmtește cămașa de pe corp. Am observat cîi de liber și de conștient se muncește în țara-nrăgă și cum își reîn- noiește ea fața vîzînd cu ochii.

De fiecare dată, în localitățile prin care am trecut n-am uitat să vizitez casele și alte re- lieve legate de numele marilor noștri bărbați în fapta și gîndul cărora s-a cristalizat spi- ritualitatea românească.

Într-o modestă casă cu acoperișul țuguit din Mușii Apuseni s-a născut Avram Iancu, dirzul patriot al neamului. Tot modestă este și casa de pe coasta Ipoteștilor în care și-a trăit copilăria, alături de numeroșii lui frați, cel mai de seamă poet al neamului, Mihai Eminescu. Simple case de țară sînt și acelea în care au văzut lumina zilei Coșbuc, Rebreanu și Goga. Într-o căscioară pitită după un vechi gard din marginea Botoșanilor s-a născut cel mai erudit savant al nostru, Nicolae Iorga. Nu într-un pa- lat și nici măcar într-o zdăvănă cultă oltenescă s-a născut creatorul coloanelor infinite, Con- stantin Brăncuși. Și mulți alții, spirite deosebite ale poporului nostru, s-au născut și cu copîlă- rit în asemenea modeste case de țară, mai ade- sea oculte de belșug dar sfîșite de moralita- te, case în care din primele zile ale sale co- pilul învîța ce-i munca și cinstea, ce-i dragos- tea de glie și atașamentul față de neam.

Zilele trecute am vizitat împreună cu un mare număr de contrați comuna Scornicești în care s-a născut cel mai mare om politic din istoria modernă a României, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Cu pioase sentimente de stimă și admirație am intrat în casa, modestă ca și cele evocate mai sus, în care a văzut lumina zilei și a copîlă- rit președintele țării. Ne-am adus prinso- rul nostru de recunoștință părinților care au dat viață celui mai ales fiu al neamului. E un mi- racol pentru noi românii că bună parte din marii bărbați care și-au nemurit, prin fapt și cuget, numele în istorie s-au născut la sat. E un miracol, explicable totuși sufletului nostru intim. Căci aici a fost, din vechime, învîțul cu mînea aspră, cu gîndul curat și încrezător, cu îndirjirea nu o dată sîmbozită pentru sfărma- rea opresiunilor de tot felul, cu respectul față de adevărul care avea totuși să iasă odată în lumină deplină.

Dintr-o asemenea nobilă matrice a plecat tî- nărul de niță cincisprezece ani în lumea largă să-i cunoască și mai bine legile, să se lupte pentru dreptate socială și națională. De 45 de ani el ține drept steagul demnității și omeniei noastre, al muncii descătusate și al edificării României socialiste.

Iar acum cînd întregul nostru popor se pre- gătește să aniverseze cel 60 de ani de viață rodnică, pusă cu dăruire în slujba Patriei, scri- torul își alătură și el glasul milioanei de oa- meni urînd marelui bărbat al țării și al lumii, mulți ani de viață în fruntea partidului și a țării, multă putere de muncă pentru triumful creației și al păcii.

Dragomir Horomnea

Continuare în pag. a 6-a

Semnele viitorului

Sîntem inclinați să credem că oamenii deosebiți nu pot veni decît din locuri deosebite — că trebuie să existe ceva anume, un semn al viitoarelor eveniri. La prima vedere, comuna Scornicești, locul de naștere al Președintelui Nicolae Ceaușescu, nu se deosebește cu nimic de alte sa- te și comune ale țării; sînt aici aceleași case ro- mînești așezate între dealuri domoale, pe care le regăsești și în alte părți; amintirea satului care a fost odinioară se mai păstrează încă, desi timpul care a trecut a adus cu el schimbări mari.

Locul în care s-a născut omul care a devenit simbolul revoluției pe care o trăim, nu putea să fie însă deosebit de altele ale țării; ba chiar, tocmai această asemănare te face să simți că revoluția nu a fost o întîmplare, de vreme ce conducătorul de astăzi vine dintr-un sat care se poate confunda cu altele. Destinul său s-ar fi putut confunda cu altele dacă nu ar fi fost revoluția — aceea care a făcut oameni pe măsura ei; la rîndul lor, asemenea oameni nu puteau să facă decît o revoluție pe măsura noastră, a tuturor, care să fie vital cel mai de preț al înaintașilor, al altor generații de oameni care au pregătit ziua de astăzi.

La Scornicești, imaginea omului care s-a născut aici în urmă cu 60 de ani, vine să se adauge chipului conducătorului și tovarășului prezent în toate marile înfăptuiri ale noastre; istoria a făcut ca un conștăenț al oamenilor din Scornicești să devină apropiat fiecareia dintre noi — un om care a închinat revoluției bunul cel mai de preț pe care îl avem, adică o singură viață.

Dacă vrem totuși să găsim o deosebire între Scornicești și alte sate și comune ale țării, ea ar putea sta în faptul că, nicăieri parcă, natura nu a fost atît de zgîrcită cu oamenii, ca aici: un pământ sărac, între dealuri sărace, aspră lectie de viață care nu se poate uita și care nu poate naște decît luptători. Aici s-a născut

Gheorghe Boțan: „Piinea noastră”

Președintele Ceaușescu, omul ridicat de revolu- ție la treapta cea mai înaltă a datoriei, care la rîndul său și-a închinat viața ridicării unui popor pînă la demnitate; între dealurile sărace ale Olteului, din pînții trudituri al pământului care, ca alții ca ei, nu au avut ce lăsa moște- nitare altceva decît o revoluție și care, acum, odihnesc pe una din culmile blinde ale acestor dealuri.

Casa în care s-a născut Președintele: două camere și o tindă; o prispă cu stîlpi de lemn și cu înfioruri modeste ferăstruite în scindura de sub streșină. Într-una din aceste camere au crescut cei zece copii ai familiei.

De pe acum începe să se inchege la Scornicești și legenda despre omul care, plecat de aici, a devenit fiu al întregii țări; cuvinte și gesturi ale copilului crescut sub ochii oamenilor din sat, care au căpătat înțeles abia în urmă. Ei și-l amintesc organizînd bălăii in- chipuite după cartea de istorie, și-l amintesc mai curajos decît alții și găsesc în cite-o frază de-atunci, explicație pentru cuvintele istorice de astăzi. Sînt amintiri păstrate cu stia- lă, cu respect pentru gîndul că, tovarășul lor, conducătorul, a devenit ceea ce este datori- ță faptilor sale de revoluționar — o legendă care nu le mai aparține numai conștăenților săi, ci întregii țări istorice sale.

Și dacă în comuna Scornicești cauți cu adevărat să descoperi cum se face că tocmai de aici a plecat cel care avea să devină președin- tele țării, semnul cel mai sigur pe care îl poți afla este acela că cei de astăzi, locuitorii din această areastă dintre dealuri, încearcă să fie pe măsura omului, tovarășului și conducătoru- lui Ceaușescu. O țară întregă încearcă să fie pe măsura revoluției pe care o trăim, lupta satelor pentru recolte bogate și pentru cinstea de a fi printre cei dintîi se duce peste tot, dar la Scornicești ea este mai mult decît atît: este un efort nemăsurat de a smuge- pământului tot ce poate să dea. Aici se simte mai bine decît oriunde că revoluția însăși înce- ărcă să fie pe măsura oamenilor. Pământul sterp al locului a dat în ultimii ani recolte de neînchipuit alătdată; conștăenții Președintelui

Nicolae Mateescu

Continuare în pag. a 6-a

Lecția unei vieți

Înserarea se vede în acea fotografie la fel de bine ca oamenii și apoi se vede lumina împede prin care vine El în costum alb de bărbat tînar, tînar în acea fotografie nu din numărarea ani- lor ci din puterea de a zîmbi și de a fi tînar împotriva tuturor legilor biologice. Poartă cravată de culoare închisă și o cămașă albă, mai albă chiar decît lumina care cădea peste acel loc li- niștit al întinării; lîlța unui sat, satul său, sau poate al altora, unul dintre cele multe prin care a trecut. Și El întinde mina unei țărînci bă- trîne și ride cu acea bucurie a omului care se întoarce dintr-o lungă și grea încercare, ase- meni soldaților sau ofițerilor care se întorc din- tr-o mară bătălie cîștigată. Și zîmbetul cald și privirea în aerul rece de seară de toamnă (pă- mintul arată negru și răcolit de urme iar po- mii se văd grei, pregătiți pentru iarnă) se în- dreaptă numai asupra bătrînei țărînci, imbrobo- dită cu un batic negru, nu de doliu, ci mai de- grabă pentru a rezista mai multe zile lucrului la cîmp, cu rochia arsă de soare și albă la umeri și poate chiar imbecită de praful drumurilor spre culesuri și chiar de praful atitor culesuri, mai lungi chiar decît ziua obișnuită; Încălțările femeii nu se văd în fotografie dar, de bună seamă că fiind la cîteva ceasuri de drum lung în- tr-o căruță din care abia a coborît ca să-l în- timpine, nu pot fi decît o pereche de sandale sau de ghete roase. Nu i se văd nici picioarele dar i se vede chipul în cele mai mici amănun- te, chipul pătrunzător, aprinși, ard în mijlocul unei fețe care și povestește viața dintr-o singură privire. Arată ca o palmă de drum bătrîni pe- te care s-au scurs torente puternice de ploie. Ridurile adînci par a fi săpate de prea multe lacrimi prelinse pe aceleași locuri sau urmele unui joc ciudat cu o lamă pe obrazul bătrînei fe- meii și bătrîna țărîncă stă cu mina trasă spre piept, nu pentru că o s-ar rușina de urmele timpu- lui atît de adînci tăiate pe trupul ei chinuit de pământ de aproape 80 de ani. Se știește pentru prima dată, după ce a dat de miu sau de sute de miu de ori noroc în viața ei să întîndă mina Președintelui și-și privește degetele mari, osoase, crăpate, cu urme de pămînt în pielea pămîntu- lui care a umărit-o ca o stafie de la naștere și Președintele stă cu mina întinsă și-i zîmbește femeii ca unei mame și ochii lui par să spună asemeni unui mare fiu reînțors între ai săi: „Nu am învins și acum m-am întors-acasă, am venit la voi să vă văd, să-mi spuneți care sînt dure- rile voastre, să scăpați de ele, pentru că le-ați purtat destul și a venit acum și vremea voastră și a tuturor celorlalți care au purtat durerea pe umeri”. Și bătrîna țărîncă stă cu minile ei clonțite, aproape încetate într-o sfîșie de reține- re pentru că știe de la pînții că o mină bătuță de cozie tari și lustruite ale uneltelor a fost arearea strînsă de oamenii mari și dacă nu ești îmbrăcat de sărbătoare nu se cade să ieși în- înțea unui mare bărbat. Și ochii femeii trădează stia- lă de-a stringe o mîna care a stă- înțelătat pe gratii reci ca gheții care se strîns minioasă și s-a făcut pumn, care l-a ajutat să-și ducă gîndurile la împlinire, mina aceea care a strîns minile celor mai celebri bărbați ai lumii, tocmai aceea să-l fie întinsă er umilă fe- meii și acestui pămînt care în 80 de ani de viață nu a fost niciodată băgată în seamă, care în afară de cîmp, de vreme, de copii și de odih- na puțină nu a avut alte gînduri și alte speran- țe. Și după cum caută un loc unde să-și ascun- dă minile și după cum el o privește cu dragos- te și poți da seama că peste o clipă cei 80 de ani ai ei de nefericire vor fi învinși și că bă- trîna nu va mai rezista și va întinde mina, cu- prînsă de fericire și obrazul ei cu pielea strînsă ca o armonică va întineri și lumina din jur va spori. Lîngă femeile un bătrîn, cu părul alb, cu același obraz și cu aceleași minii chinute de trîndie, se uită. Și-a ridicat și el brațele la piept pentru a păstra cît mai mult și mai aproape de el urmele acelei stringeri și se uită, dar nu-l privește pe El, ci minile lui întinse spre fe- meie, poate neavută lui, și așteaptă să vadă dacă țărîncă va avea curajul gestului care l-a trăit ei cu cîteva secole înainte. Știe de la ea că l-a cunoscut în copilărie și l-a văzut cum crește și a auzit cum a plecat și cite a pămînt de la aceea- stă plecare, și își aduce aminte că femeia l-a spus cîndva „mă, copil, de ce nu te astîm- peri, c-o să dai de necazuri” și El a dat de ne- cazuri și le-a biruit, dar a biruit nu numai pen- tru el, pentru că nu luptase numai pentru ne- azurile sale, ci și pentru ale altora, ale tuturor soldaților anonimi ai acestui pămînt. Și toi țăr- anii din preajmă privește această întîlnire a minilor lor de țărani și se simte în chinul lui — ca fiul reînțors între ai săi și el atît de mare de fiecare dată cu aceeași emoție de parcă ar fi în- ția și aparatul de fotografie le-a surprins, în ciuda înserării, bucuria lor imensă că nu mai sînt Nimeni, ci Țărani români, deveniți și ei contemporani.

Fotografia aceasta m-a ținut cîteva clipe în fața ei. Era așezată pe peretele unui punct do- cumentar din Scornicești și în încăperea era frig și cînd am ieșit afară, așteptat parcă de soarele lustruit de iarnă țîrzie, am văzut cîteva țărani trînci pe stradă și am avut impresia că ple- carea din fotografie pentru a da de mîncare la vită, pentru a crăpa niște lemne, să vadă dacă nu cumva au primit o scrisoare de la copil și dacă n-a luat-o cumva casa din loc, urmînd să se întoarcă înapoi spre seară, pe hirtia mată a fotografiiei, unde se simt teribil de mindri pen- tru că din sute și mii de pînți, bunici, stră- bunici și cîi au mai fost pînă la începutul în- ceputurilor, nici unul dintre aceștia n-au fost la o așa de mare și de înaltă cinste.

Cornel Nistorescu

DEVOTAMENTUL TINEREI GENERAȚII

Numele adevărului

Popoarele au gustul adevărului. Ele trăiesc pentru adevăr chiar dacă pen- tru o vreme el li se arată numai par- țial și nu conțenește a trăi în perspec- tiva aflării lui integrate. Este în fi- rea popoarelor să-și apropie adevărul pe orice căi, prin jertfă și sacrificiu și, într-un moment crucial pentru ele, să vadă într-unul din fiu săi pe omul care este bărzit de istorie să-l rostască deschis în fața contemporanilor săi și a viitorului.

Nicolae Ceaușescu este alesul poporului româ- n în acel moment crucial de magnifică inspirație fără ca întimplarea să joace vreun rol în de- semnarea sa în fruntea națiunii noastre. Nicolae Ceaușescu, crescut de mic în adevărul pînții lor săi — simpli țărani români — trecut prin adevărul de foc al luptei revoluționare, a venit cu adevărul țării în inimă să conducă destinele poporului care l-a născut. Prin el, prin acțiunile sale energice, îndrăznețe, cutezătoare, fie-

Florin Costinescu

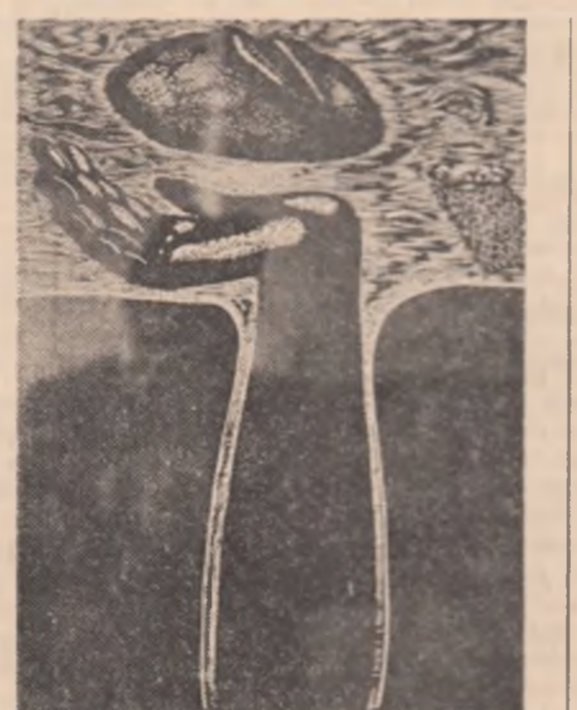
Continuare în pag. a 6-a

Un drum al responsabilității

Urmul decenț și în special anii din urmă, caracterizati printr-un avînt deosebit în dezvoltarea economică și socială a României sînt, totodată, ani dintre cei mai fertili în producția li- terară angajată, izvorită din actualitatea im- ediată, din realitățile zilelor noastre. Se poate vorbi, chiar, de o nouă tendință, dominantă, în rîndul creatorilor de artă: aceea de a se afla ei înșiși în mijlocul vieții, a personajelor și eroilor lor, pe care, scriitorul cunoscîndu-i îndeaproape, confundîndu-se cu ei, îi îndrăgește, îi respectă iar cititorul — omul muncii — la rîndul său recomandîndu-se în paginile cărților. Or, a- cest fapt este esențial atunci cînd defînim literatura română actuală, a cărei personalitate distinctă imbină continuarea celor mai frumoase tradiții cu remarcabilele cai de ilustrare a noului, a omului, în toată complexitatea rela- țiilor sale, abordate curajoz și cu înălțate și social.

Dragomir Horomnea

Continuare în pag. a 6-a

Gheorghe Boțan: „Piinea noastră”

Aspirații solare

Serolul nostru aleargă grăbit către iar- nă în detortele sale se distilează deja materia viitorului. Oamenii, în voca- ție de demurgică privesc altfel ste- lele de pe rampa de lansare. Aici pe pămînt o altă geografie, de care sînt conștienți toți locuitorii planetei, împarte globul în con- tinente de umbră și lumini, în pustiri de foa- mete și oaze de libertate, în teritorii de incerti- tudine și tertorii ale demnității. Orice om cu ochiul nevicat de prejudecăți și îndoieli ved- tot mai clar că semenii săi au decis, indiferent de culoarea pielii, de graiul în care își spun „bună ziua”, indiferent de steaua care l-a mă- soară existența, să facă din teritoriul de lut și suflet numit PATRIE o insulă de lumină. Pe planetă popoarele își îndrăpă gîndul într-aco- lo pentru că așa e firesc, pentru că alegerea demnității, a libertății corespund nu numai mersului istoriei, ci însăși structurii intime a

Daniela Crăsnaru

Continuare în pag. a 6-a

Anii Ceaușescu

Nu este prima oară nici cînd desopăr și nici cînd gîndurile și scriu cîi de fi- cire și de armonioase s-a statornicit în- adîncul conștiințelor noastre și în obișnuitul zilelor noastre de viață și de muncă numele și ființa celui sărbătorit în acesti înepți ferice de an pentru 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară, cu fastuoasă cinste, grațitudine și mindrie: NICOLAE CEAUȘESCU.

Anii din urmă, Anii Ceaușescu, ne-au reîn- țăat că noi ca țară, noi ca popor și noi ca partid comunist n-am venit oricum în istoria umanității și n-am trecut și nici nu putem trece oricum prin ea. Am deprins pentru tot- deauna adevărurile simple și omeniești ale demnității și libertății de a fi noi înșine și proprii noștri stăpîni între hotarele patriei și ale timpului. Rătăciți și amăgiți de atîtea ori de furtuni străine, ne-am regăsit cu sufletele deschise visele, puterea, înțelepciunea și in-

Constantin Stoiciu

Continuare în pag. a 6-a

Letterii

cturi și proeminente a lui Dulgheru. și ochii aceluia. spălăciți sub sprincenele stufosae, care batjocorea cu superioritate:

— Mai citește, Gavrilă, și tu, filozofie contemporană, află și tu cum, pe măsura înaintării spre socialism, lupă din clasă se plăcurea, și nu mai umbra liberalism din astea largi, ca la social-democrații!

— Umbliu cu ce-am învățat eu în lupta de clasă pe care-am dus-o!

— Să știți că portul nu-l chiar o facultate de marxism! Ai învățat demagogia de la sindicate și acum vrei să aplici într-un sistem organizat de dictatură proletară, cum e statul nostru.

— Am învățat-o de la proletarii și ca proletar; nu din altă parte! Muncitorii nu vor să ajungă la putere ca să-i asuprească pe alții!

— Faci pe generalul ca și cum ai avea de câștigat partizani! Măi, s-a terminat cu parlamentarismul, acum avem puterea-n mână și stringem șurubul cit de tare! Pe cine vrei să scingi făcând pe generalul? Ai uitat cum se schimbă aliații? Sau vrei să-ajungi din nou pe mână lor? Ce crezi că te-ar țera?

Drăgan îl privea calm; atitudinea contrarietății lui de celulă, renunțat a fi mina forte a dictaturii proletare, se arăta grăbiu și îngăduitor, cu toate că era vorba de imputări. Venise ca un bănuț, dar un bănuț răstăit care ai motive să îi-făți de care îți faci în mod repetat datoria înainte de a-l-lăsa din mână. Dar ideile acelea în legătură cu care ajunsesse la concluzia că reprezentau mai bine decât propriul său obraz, nu-l lăsa să accepte undă sentimentală a celui alt:

Nu sint deloc generos, spuse cu o îndrăgăcită satisfacție, ba dacă mă gândesc bine, sint chiar egoist; foarte egoist. Pentru că vreau satisfacții mai mari decât tine, satisfacții mai mari decât răzbușnarea ta, și teroarea prin care te simți mare. Tu ești generos, pentru că renunți la o plăcere mult mai mare, la plăcerea adolescenței, când ești tucnic, mai aveai ceva timp de zăbulă și de baluri, îl admira pentru că-și petrecea toată vremea între lecturile pe care le învăța și lecturile pe care le dădea altora, ca să-și poată câștiga banii de liceu. Era ateu convins, și singurul care făcea propagandă antireligioasă în orașelul lor, propășind cu nefericități de doră din literatura vremii ca argument științific împotriva existenței lui Dumnezeu. Și, mai ales, îl batjocorea pe intelectualii care nu se lepădaseră de religie, considerând incompatibilă învățătura modernă și biserică. În facultate, fusese studentul cel mai apropiat de fetele al unui profesor încă tânăr, dar de mare platformă intelectuală — Nicolae Iorga, și activase în partidul aceluia combatându-l și batjocorindu-l pe legionarii mistici și retrograzi. Când s-a întors profesor în orașelul său, l-a făcut profesorul Iorga cea mai puternică grupă din provincie: a bătut satele și l-a convins pe toți învățătorii de țară că roștii lor de intelectuali este să susțină un partid intelectual, condus de un intelectual de rasă, om de știință și nu aflatăci, moșier sau industrial, legat de popor prin sentimente mobile și nu prin dorința de a-l exploata. A făcut apoi în șir o asemenea propagandă, pe cont propriu, pentru că partidul profesorului era destul de sărac, lăsându-se umilit în campanii electorale de opulența cu care-și făceau propagandă bogății din parțile istorice, suportând batjocura celor care întindeau mese și desfundau butoaie, dar bazuindu-se pe acei intelectuali săraci pe care-i convinsese cu noi metode să se lase conduși de burtavăzime. Până când, după vreo douăzeci de ani, profesorul a ajuns la guvern. Zimbelele disprețuitorului se dispersă, căzând parțial în orașelul său toată oficialitățile permanente, nelegate de guvern, au început să-l salute, și dublu era, doar, dacă va fi făcut prefect la județ sau va fi făcut numit primar în orașelul lor. Pentru că, la clevă zăle după instalarea guvernului condus de profesor, primarul cel mai bogat măcelar din oraș. Ca să ajungă la putere, profesorul făcuse cartea politică cu un partid burghez sadea și, fără să mai contenească să-și arate cea mai puternică grupă de intelectuali săraci și plini de fetele, în împărțirea teritorială pe care și-o făcuseră, județul cădea în administrația celui alt partid. Batjocorii și disprețurile de tot profesorul Blănaru rămănea și acum în opoziție.

Asta era istoria lui politică. Pentru că, de atunci, dezamăgii nu mai activă în nici un fel până la omorarea profesorului de către legionari, când a protestat public, a trimis telegrama și s-a expus fiind călcat în picioare de către cei cu cămășile verzi.

Si, cu toate acestea, când Dulgheru a dat un ordin general ca toți cei care au făcut parte din conducerea locale ale partidelor burgheze să fie arestați, Blănaru a fost arestat și el și nu a avut o soartă prea ușoară la securitate. Pentru că s-a opus, a protestat, a făcut caz de drepturile civice și chiar a injurat. Jignit, proaspătul ofiter de securitate i-a dat o lecție cum trebuie burghezului, care protesta cel mai tare tocmai când era calificat astfel: „mai întâi să-nveți ce-l-ai burghez, și pe urmă să-mi spui mie astfel, neprecisitate!”

Când a auzit Drăgan, era prea târziu. Fusese bătut măr, cu metode rafinate și dat în judecată pentru injurii la adresa regimului. A intervenit, l-a eliberat, l-a chemat la el. Blănaru n-a venit, ba chiar i-a trimis vorbă că își păstrează toate declarațiile în legătură cu ignoranța și asemănarea cu legionarii, preferând să fie judecat și condamnat, fără să acorde vreo atenție reprezentanților regimului. O grevă categorică, declarată în numele raționalismului și a drepturilor omului, de către el, cel molestiat pentru că a protestat când a fost categorisit drept burghez. O atitudine ireconciliabilă, păstrată ferm, mai bine de douăzeci de ani, multă vreme după moartea lui Dulgheru, fără să-l intereseze că acela era vinovat și că nu reprezenta gândirea comunistă. Indiferent de situație, vărul său pentru care, în tinerețe, nutrise sentimente de admirație, îl disprețuia profund pe Drăgan, respingându-i orice emisar. În schimb, când a fost scos din funcția de prim secretar și s-a pregătit punerea lui în discuție, unul dintre capetele de acuzație pregătite de Dulgheru a fost și acela de abuz de putere: că a profitat de funcția pe care o avea, ca să-și scoată vărul din lagăr și să-l salveze de judecată.

Aceasta era o fată a modelului. Pentru că realitate l-o oferea. Apară, cu privire sale inteligente, scormonitoare și insinuante de țărăn, care știe întotdeauna mai multe decât spune și

Mariana Popa: „Reconstrucție”

gîndite întotdeauna mult mai cuprinzător decât arată prin vorbe. întrebarea rostită de el avind de fapt, de multă vreme, și răspuns în mintea sa, și atât întrebare ce derurge din acel răspuns, și o concluzie mai generală gata stabilită.

— Ce om e profesorul Blănaru, tovarășe prim, exclamă el cu acel simț categoric ce nu accepta compromisul în catalogarea oamenilor, păcat că nu l-ai atras de partea noastră!

Ca un uliu mindru și miop sau ca o fată impenetrabilă de piele roșie, Drăgan privise prin el fără să-l confirme sau să-l infirme ceva. Știa prea bine că nu era nevoie: dacă se exprima așa, Aparău era convins că, de fapt, cîndva, cine știe cînd, primul secretar își alungase vărul, nu că nu-l atrăsesse.

— Ai deprețat, Aparule, am făcut rău că nu l-am atras.

— Asta este activist de viață, tovarășe prim, spuse Aparău fără să-i pese de tonul încovoiu cu care i se răspunsese; e activist încă înainte de a fi noi activității agită!

Da, dar într-un partid burghez, se amuzase Drăgan s-o facă pe Dulgheru. Bunul simț al lui Aparău se simțise scotat. Intuiția lui îi spusese că ceva nu era în regulă și Drăgan și-l amintea privind-l strîmb cu ochii săi scormonitori, gata de ripostă, dar încă nutridnd speranța că șeful său nu putea fi atât de obtuz:

— Profesorul Iorga a fost burghez, tovarășe prim?

— Dar ce-ai vrea să spui c-a fost?

— A fost un om mare, asta a fost! I-o trînse acela din inimă, sfidînd orice logică formală.

Asta îi plăcea lui Drăgan la țărănul acela cîștit și inteligent pe care el îl crescuse și-l făcuse om de partid: lipsa oricărei dogme; gîndirea activă și aprecierea fiecărui lucru sau fapt împede, fără ideii preconște, fără teamă de a nu greși spunînd ceva ce nu le-ar place superiorilor și, mai ales, cu tot respectul pentru ceea ce este virtutea omenească. Gîndindu-se bine își dădea seama că, cu toate că el îl fusese îndrumător și-l formase, avusese de învățat de la fermitatea cîștită, unorii cam hazardată, dar cîștită, a aceluia. Și simțul lui de om politic, ce învățase în viață să cîntărească și să discearnă lucrurile, atent la cei din jur, la reacțiile lor și la mișcările care să fie cit mai folositoare tacticii sale de comunist, îi conturase parcă și mai bine fermitea în afirmarea lucrurilor pe care le credea.

— De ce, dacă într-o viață întreagă, am ajuns la o anumită convingere despre lume și rostul ei, despre oameni și rostul lor, despre mine și politica pe care trebuie să o fac, de ce să dau înapoi și să zic cum vrei tu? — îl înfruntase el pe Dulgheru.

— Pentru că așa-ți cere partidul, dar ție îți place să fii individualist, să ieși în frunte prin ideile originale, îi răspunsese acela cu dispreț, catalogîndu-l defintiv.

— Și așa, ce știi, Dulgherule, că individualismul am fost și-n închisoare, că la tortură intram de cine cînd se rupea de cineva —, dar, în individualitate aia a mea, îți prea bine, credeam în nevoia de libertate a oamenilor. Asta-i singura mea idee originală, și nu mi-am schimbat-o dină ce era să mor o dată, nu mi-o mai schimb eu de-acum înainte.

— Ești un prost; dacă nu te-ai cunoaște de-atia vreme, te-aș putea crede chiar provocator.

— Și așa, ce mă crezi? — Un deviationist, bineînțeles, roștise acela sentința, fără să mai citească vreun cod sau vreun statut; un deviationist periculos, pentru că nu înțelege rațiunile superioare ale politicii noastre. Sau, dacă le înțelege, e și mai rău pentru el!

Era pe atunci Dulgheru un om în plină putere, foarte sigur pe el, cu un fel de fanatism rău în privirile omului care știa să domine și să terorizeze. Spre surprinderea sa, Drăgan observase pentru prima oară că avea niște mișcări subțiri, cu degete foarte fine, făcute parcă să gătească copii.

Gîndindu-se la mișcările acele, îi spusese celui pe care setăz îl petrecuse cu un glas sonor cum șapeli cînd roștise convingeri ferme, chiar dacă te afli în fata unui om, simți nevoia să te faci cit mai public și te porți: ca și cum ai fi în fața mulțimii.

— Proște că mă-și răzbușnă pe cei care m-au făcut rău în viață, dacă ai fi avut timp pentru aceasta; dar, cum viața e făcută din opțiuni, nepunîndu-ne cuprînde toate dorințele și satisfacțiile toate poștete, dacă sint om, adică o ființă rațională, mă zbat să nu mă minimalizez și optez pentru tot ce mă poate folosi la modul superior. Nu mă refer acum doar la ce mi s-a întimplat în închisoare, oameni care mi-au făcut rău sau existat și mai tîrziu. Mă lucrui, mă boțotai, mă sabotai. Se spunea că nu țin seama de ei, pentru că sint un om principial și mă port cum scrie la carte; nu, nu-i adevărat! N-aveam timp să mă răzbușnă în mod incisiv, meschinărilor, aveam de făcut în viață ceva mai important, aveam șansa să trăiesc cu toate că fusese gata să mor, și nu puteam pierde timpul plîndu-le cu aceeași monedă. În viața care-mi mă rămăsese peste calculele dintr-o clipă și chiar ale mele, așa cum mi le făcusem în un moment dat în celula condamnatilor la moarte, trebuia să atrag de partea mea cit mai mulți oameni, ca să construiesc cit mai repede ceea ce aveam de construit noi, cu partidul nostru. Asta aveam de făcut, asta mă preocupă, așa că cu mă abținam de la răzbușnare fiind înțelesat de niște principii, că veștigam răzbușnarea pentru că principiele mele îmi dădeau satisfacția de a vedea mai departe. Era în folosul meu, a valorificării ființei mele și a punerii în practică a visurilor mele. Deci eu n-aveam cum să mă răzbușn și n-aveam nici cum să pot spune că mă răzbușn, chiar și din disciplină, practicilor lui Dulgheru, tocmai pentru că mă făcea un ideal mai înalt!... Înțelegeți? Nu o dogmă mă ținea pe loc spunîndu-mi „nu e voie să faci asta”; nu o teamă de judecată de apoi sau de altfel de judecată îmi dădeau înșelăciunile că, de îndată ce am ajuns a-mi da seama că sint o ființă rațională și exist prin concluziile pe care le trag despre viață, convingerea, poate egoistă, că am de făcut ceva mai bun, nu mă lăsa să-mi pierd timpul cu acele probleme. Ajungînd la convingerile tot mai înalte, cred eu că omul se perfecționează și, din experiența de viață el trebuie să învețe întotdeauna, mereu, mai bine zis, continuu, ce să păstreze și de ce să se lepede. Eu, dac-am trecut prin viața asta și ca salahor, și ca ucenic, și ca jucător de zaruri, și ca fochist pe vapor învățînd de la un mecanic foarte deștept, și ca conducător de greve în port, și ca comunist care învăț de la alții tot ce poate, și ca pușcăriaș, care are timp să-și adune gîndurile și să și le rumeghe și ca om de partid care trebuia să facă față celor din alte partide și să fiu mai deștept decît ei, și ca detinut în celula condamnatilor la moarte care trage linia și-și face scootelele față cu viața, și ca activist, care se afla în miezul revoluției după aceea, am ajuns să gîndesc într-un anume fel, tocmai fiindcă am trecut prin atîtea și n-am să mai am în viață ocazia să mă trec prin cite am trecut ca să-mi schimb felul de a gîndi. Așa că asta sint; și pot să spun că am o filozofie a mea în care cred.

Alexandru Philippide: Marele Premiu al Uniunii Scriitorilor pe anul 1977

Sîmbătă, 14 ianuarie, într-un cadru sărătoresc, poetul și cademicianul Al. Philippide a fost distins cu Marele Premiu al Uniunii Scriitorilor pe anul 1977.

Azînd această festivitate sub semnul zilei de 15 ianuarie, cînd s-a născut cel mai mare poet al românilor, Mihai Eminescu, George Macovescu, președintele Uniunii Scriitorilor, a spus:

„Îi dăm cinstire lui Alexandru Philippide pentru că, după ce Eminescu a aprins soarele poeziei românești eterne, Philippide a avut forța să aprindă o stea nouă, să o păstreze mereu strălucitoare și mereu să nu chema spre ea.

— Ești un prost; dacă nu te-ai cunoaște de-atia vreme, te-aș putea crede chiar provocator.

— Și așa, ce mă crezi? — Un deviationist, bineînțeles, roștise acela sentința, fără să mai citească vreun cod sau vreun statut; un deviationist periculos, pentru că nu înțelege rațiunile superioare ale politicii noastre. Sau, dacă le înțelege, e și mai rău pentru el!

Era pe atunci Dulgheru un om în plină putere, foarte sigur pe el, cu un fel de fanatism rău în privirile omului care știa să domine și să terorizeze. Spre surprinderea sa, Drăgan observase pentru prima oară că avea niște mișcări subțiri, cu degete foarte fine, făcute parcă să gătească copii.

Gîndindu-se la mișcările acele, îi spusese celui pe care setăz îl petrecuse cu un glas sonor cum șapeli cînd roștise convingeri ferme, chiar dacă te afli în fata unui om, simți nevoia să te faci cit mai public și te porți: ca și cum ai fi în fața mulțimii.

— Proște că mă-și răzbușnă pe cei care m-au făcut rău în viață, dacă ai fi avut timp pentru aceasta; dar, cum viața e făcută din opțiuni, nepunîndu-ne cuprînde toate dorințele și satisfacțiile toate poștete, dacă sint om, adică o ființă rațională, mă zbat să nu mă minimalizez și optez pentru tot ce mă poate folosi la modul superior. Nu mă refer acum doar la ce mi s-a întimplat în închisoare, oameni care mi-au făcut rău sau existat și mai tîrziu. Mă lucrui, mă boțotai, mă sabotai. Se spunea că nu țin seama de ei, pentru că sint un om principial și mă port cum scrie la carte; nu, nu-i adevărat! N-aveam timp să mă răzbușnă în mod incisiv, meschinărilor, aveam de făcut în viață ceva mai important, aveam șansa să trăiesc cu toate că fusese gata să mor, și nu puteam pierde timpul plîndu-le cu aceeași monedă. În viața care-mi mă rămăsese peste calculele dintr-o clipă și chiar ale mele, așa cum mi le făcusem în un moment dat în celula condamnatilor la moarte, trebuia să atrag de partea mea cit mai mulți oameni, ca să construiesc cit mai repede ceea ce aveam de construit noi, cu partidul nostru. Asta aveam de făcut, asta mă preocupă, așa că cu mă abținam de la răzbușnare fiind înțelesat de niște principii, că veștigam răzbușnarea pentru că principiele mele îmi dădeau satisfacția de a vedea mai departe. Era în folosul meu, a valorificării ființei mele și a punerii în practică a visurilor mele. Deci eu n-aveam cum să mă răzbușn și n-aveam nici cum să pot spune că mă răzbușn, chiar și din disciplină, practicilor lui Dulgheru, tocmai pentru că mă făcea un ideal mai înalt!... Înțelegeți? Nu o dogmă mă ținea pe loc spunîndu-mi „nu e voie să faci asta”; nu o teamă de judecată de apoi sau de altfel de judecată îmi dădeau înșelăciunile că, de îndată ce am ajuns a-mi da seama că sint o ființă rațională și exist prin concluziile pe care le trag despre viață, convingerea, poate egoistă, că am de făcut ceva mai bun, nu mă lăsa să-mi pierd timpul cu acele probleme. Ajungînd la convingerile tot mai înalte, cred eu că omul se perfecționează și, din experiența de viață el trebuie să învețe întotdeauna, mereu, mai bine zis, continuu, ce să păstreze și de ce să se lepede. Eu, dac-am trecut prin viața asta și ca salahor, și ca ucenic, și ca jucător de zaruri, și ca fochist pe vapor învățînd de la un mecanic foarte deștept, și ca conducător de greve în port, și ca comunist care învăț de la alții tot ce poate, și ca pușcăriaș, care are timp să-și adune gîndurile și să și le rumeghe și ca om de partid care trebuia să facă față celor din alte partide și să fiu mai deștept decît ei, și ca detinut în celula condamnatilor la moarte care trage linia și-și face scootelele față cu viața, și ca activist, care se afla în miezul revoluției după aceea, am ajuns să gîndesc într-un anume fel, tocmai fiindcă am trecut prin atîtea și n-am să mai am în viață ocazia să mă trec prin cite am trecut ca să-mi schimb felul de a gîndi. Așa că asta sint; și pot să spun că am o filozofie a mea în care cred.

Cine, mai mult decît Al. Philippide, ar merita, printre noi, înesitarea acestui glorios transfer de substanță, sugerînd o transmisie executată la mări înfîmîti, numai acolo poșibile, între Farurile care asigură continuitatea și permanența poeziei ca forță vitală și necesitate supremă a vieții? „Redevenim contemporanii lui Eminescu!”, exclamă Ion Barbu la apariția Stîncilor fulgerate.

Poetul nu este numai autorul versurilor sale, el este o realizare cu mult mai de seamă, realizarea unității pierdute și totuși din nou cu putînd, purtătorul unui acord fundamental între conștiință și existență. S-ar putea spune că Al. Philippide și-a petrecut viața meditănd la posibilitatea acestui acord. Meditănd la Eminescu. A deschis ochii într-un climat care de la sine, îl invita să o facă și de atunci n-a conștientat o clipă să reflecteze asupra motivului, mereu același și s-a identificat pină la urmă cu el, astfel încît s-o nu me mai mire, ci să ne pară cu totul

Templul culturii românești, pe care l-a onorat și l-a înnoțat prin cîntul lui, prin gestul lui.

Asadar, astăzi — sub semnul aniversar al Domnului poeziei românești — scriitorii din România socialistă salută un mare poet. Să dăm poetului ce se cuvine poetului: stima și iubirea noastră. Pentru că, stimîndu-l și iubindu-l pe Alexandru Philippide, stimăm și iubim Poezia”.

În continuare, Laurențiu Fulga, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor, a citit textul hotărîrii prin care se conferă Marele Premiu al Uniunii Scriitorilor pe anul 1977 lui Al. Philippide.

„Aprecînd că întreaga operă literară a poetului ALEXANDRU PHILIPPIDE se înscrie printre valorile de autoritate ale literaturii noastre contemporane,

ca și spiritul care a generat această operă s-a dovedit dominat de un puternic și generos umanism, afirmat într-o expresie de autentică

originalitate, care-l așază cu strălucire alături de spiritele alese ale liricii actuale universale.

cîștînd astfel cu numele și cu opera sa însăși cultura socialistă căreia îi aparține.

Consiliul Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă România, în plenary din 4 noiembrie 1977, a hotărît în unanimitate să acorde academicianului ALEXANDRU PHILIPPIDE, în semn de respectuos omagiu și ca semn al duratei sale prețioase clasice, MARELE PREMIU AL UNIUNII SCRITORILOR — 1977”.

L-au mai omagiat pe sârbătorii poeziei: Geo Bogza, Costanța Buzza, St. Augustin Doinas, Dorin Tudoran și Vasile Nicolescu.

Multumind pentru distincția primită și pentru omagiile roștite, poetul Alexandru Philippide a răspuns printr-un veritabil credo poetic — mărturie impresionantă despre viața și credința artistică a marelui poet.

Farurile

Al. Philippide a fost încununat cu marele premiu literar al Uniunii Scriitorilor la mijlocul lui ianuarie, chiar în zilele cînd sărbătorim încă o dată nașterea lui M. Eminescu. Asemenea poeziei, de obicei artificiale și emfatică, vag iritantă, prezintă însă în cazul său, un grad maxim de adevărat, dintr-un sentiment al lucrului într-o adevăr serios, foarte bine gîndit, asociind solemnitatea cu firesc.

Cine, mai mult decît Al. Philippide, ar merita, printre noi, înesitarea acestui glorios transfer de substanță, sugerînd o transmisie executată la mări înfîmîti, numai acolo poșibile, între Farurile care asigură continuitatea și permanența poeziei ca forță vitală și necesitate supremă a vieții? „Redevenim contemporanii lui Eminescu!”, exclamă Ion Barbu la apariția Stîncilor fulgerate.

Poetul nu este numai autorul versurilor sale, el este o realizare cu mult mai de seamă, realizarea unității pierdute și totuși din nou cu putînd, purtătorul unui acord fundamental între conștiință și existență. S-ar putea spune că Al. Philippide și-a petrecut viața meditănd la posibilitatea acestui acord. Meditănd la Eminescu. A deschis ochii într-un climat care de la sine, îl invita să o facă și de atunci n-a conștientat o clipă să reflecteze asupra motivului, mereu același și s-a identificat pină la urmă cu el, astfel încît s-o nu me mai mire, ci să ne pară cu totul

firesc, să-l omagiem chiar în ziua nașterii lui Mihai Eminescu.

„Tata cunoștea bine pe Eminescu. Vorbea întotdeauna despre el, ca om, cu simpatie și neromșurată stimă. Eminescu, îmi spunea tata, era un om profund serios și profund cîștit în tot ce gîndea și în tot ce făcea” (Considerații confortabile).

Totul era ilustrat cărturar Philippide, un om care se entuziasma rar, poate încă și mai rar decît fiul, care deține de la el aceste informații austere, strict adevărate, cu un substrat porcă magic, propriu doar cuvintelor active, capabile, din clipa cînd au fost pronunțate, să exercite asupra ascultătorului o putere de-a-adevărată formativă, modelatoare, decisivă pentru tot ce va gîndi și va face el de aci încete. Astfel cu acțiune cuvintele bătrînelului, cuvintele care s-au zidit în ființa lui Al. Philippide, în felul unui cod indestructibil. Acest cod era prevăzută și cu informația că lui Mihai Eminescu „nu-i plăceau elevanța goală, vorbele frumoase și deșarte”.

Este mesajul de taină care a lucrat în chip esențial asupra structurii poetului, l-a făcut să fie ceea ce vedem că este, la treapta unor întime asemănări, o unor subtile, uneori inaportante, comunicări cu prototipul etern — pentru noi — al Poetului.

Lucian Raicu

radio

Felix sau Otilia

Dicotomia pare arbitrară în raport cu finalul romanului: Felix își implineste existența într-o strălucită căminărie în mediul său, mai activă (vișat), Otilia își implineste și ea un destin (prezizibil), arzînd cu intensitate la vîrsta la care viața trebuie trăită ca esență (fără detalii zilnice, fără preocupări meschine privind ziua de mine etc.). Enigma ei este în esență: relației (și al realităților) sociale sau tulburătoare (deconșterantă) suavi-tate? Normalitate solară (fără zone de lumină difuze ce deformă obiectele prinse în cămașă undeloi) sau clar de lună cu estomparii ale clarității contururilor, cu întreprinderi de feerie și real?

Felix rămîne mereu sub privirea cititorului. Otilia dispăre. Felix monologhează, se confesează. Otilia nu se justifică. Felix încearcă să raționalizeze lumea, s-o încadreze în logica finalităților și a causalității. Otilia o trăiește. Felix își cîștigă lumea supunîndu-se ei. Otilia o îndepărtează, creînd-o. El este un pozitivist (cit de

normal este ca doi tineri frumoși să se iubească și să câștige), ea este o hereditară obsesă a curgerii, a devenirii, a neîntîlnirii a două clipe identice îl creează stări de neîmplinire, de melancolie). Stările lui Felix sint fișerite, explicabile din orice punct de vedere (biologic, psihologic etc.). Stările Otiliei sint explicabile prin prima încercării ei de a scăpa din carapacea unei familii sclerotizate, obsesive prin principii și de nesuportat prin indivizi. Felix este mereu același neexperimentat, adolescent privind sufletul feminin, încercînd să rezolve singur și direct ceea ce numai timpul reușește. Otilia nu este însă eternul feminin pentru că-l lipsește adîncimea suferințelor ca unei mari iubiri care să-l implice comportările. Romanul este roșt, moralizator. Ca o amintire a tinereții pierdute. Sentimental iremedicabilului, al ireversibilității nu este tragic ci suav nostalgic. Felix este un model. Otilia un vis și-o aspirație de care respiră. Elemente fără de care viața nici n-ar putea fi, dar nici n-ar fi prea frumoasă. De partea cu o fi dreptatea? Asadar: Felix sau Otilia?

Constantin Stan

P.S. Același neobosit regizor artistic, Cristian Munteanu (prezent, cred, pe trei canale deodată) și cu o trupă solidă (Toma Caragiu, Octavian Coteșcu, Melania Cîrje, Emil Hossu, Rodica Tuțianu, Nineta Gusti...) au dat un serial dramatizat care, dacă n-a invitat publicul la lectura romanului — ceea ce ar fi fost un imens cîștig, a creat posibilitatea unor actori de a da personaje memorabile. Ceea ce a năpustit. Ci, exact, cit ne așteptăm.

plastică

Ritm și geometrie

Născut în 1942, absolvent în 1972 la școlile picturii, Institutului de arte plastice „N. Grigorescu”, Corneliu Boambes nu este un artist cu un palmares bogat. Două remarcabile participări la expoziții cu „Tezaur Clasicu ca altitudine” (Sala „Atelier 35” 1973) și „Constructivism ca altitudine” („Atelier 35” — 1975) au atras atenția asupra lui mai ales prin acuitatea cu care lucrările sale încearcă să rezolve probleme de construcție plastică în spiritul cel mai rigorist cu putînd. O asemenea preocupare este, desigur, destul de rară printre plasticienii noștri tineri asupra artei căreia, în mod inevitabil, își pune amprenta lunga perioadă de formare într-o școală organizată după principii tradiționale și în spiritul asigurării continuității acestora. Ceea ce în acele două expoziții părea o promisiune, acum ni se oferă drept certitudine: consecvent cu sine însuși Boambes a dus mai departe un tip de preocupări situate în orizontul cel mai strict al actualității, în avangarda, am zice, preocupărilor moderne pentru înscrierea artei într-un raport activ nu doar cu ambientul ci cu însăși reflecția critică, tot mai mult dispusă în ultimele decenii spre o relaționare cit mai exactă a componentelor structurii operei de artă. La un prim nivel al descifrării, pictura lui Boambes pare a reuși și duce mai departe experiențe ce își propuneau să acorde prioritate expresiei geometrice, capabile să pună permanent forma și culoarea în relații

inedite, să creeze o nouă viziune asupra spațiului ca orizont înecadrator al lucrurilor. Litera și spiritul multora dintre aceste experiențe nu au trecut dincolo de încercarea de a atribui semnificații pe un plan teoretic mai larg, inclusiv filozofic, tipologilor astfel create. Duceam mai departe a unor asemenea căutări și întrevăderea și posibilelor consecințe practice ale lor într-o artă ce nu mai poate face excepție de faptul că în secolul XX un sprijin esențial în procesele analitice complexe este computerul — iată ce îl preocupă în principal pe pictorul Boambes. Este ocazie de studiu raporturilor între culoare și volum în cadrul unor compoziții programate. Rezultatul este o modelare originală a spațiului, cu efecte surprinzătoare uneori pentru bogăția de sugestii oferite de dezvoltarea într-o serie continuă a unui model inițial. Dincolo de interesul strict al autorului pentru îmbogățirea limbajului plastic, în compozițiile lui Boambes descifrăm o preocupare generoasă pentru înscrierea demersului figurativ într-o zonă de preocupări menită să contribuie la dezvoltarea lui într-un ritm consonant cu însăși evoluția civilizației contemporane.

Grigore Arbore

Corneliu Boambes, Construcții plastice geometrice, Galeria Orizont, „Atelier 35”.

muzică

O frunză de atlas

O frunză de atlas este partitura Felice Donocanu, sugerînd o transmisie executată la mări înfîmîti, numai acolo poșibile, între Farurile care asigură continuitatea și permanența poeziei ca forță vitală și necesitate supremă a vieții? „Redevenim contemporanii lui Eminescu!”, exclamă Ion Barbu la apariția Stîncilor fulgerate.

Poetul nu este numai autorul versurilor sale, el este o realizare cu mult mai de seamă, realizarea unității pierdute și totuși din nou cu putînd, purtătorul unui acord fundamental între conștiință și existență. S-ar putea spune că Al. Philippide și-a petrecut viața meditănd la posibilitatea acestui acord. Meditănd la Eminescu. A deschis ochii într-un climat care de la sine, îl invita să o facă și de atunci n-a conștientat o clipă să reflecteze asupra motivului, mereu același și s-a identificat pină la urmă cu el, astfel încît s-o nu me mai mire, ci să ne pară cu totul

recitalul și care ar fi cerut cel mai dezvoltat avînt romantic, explozii primăvărtoase în contrast cu „plînșul în vis”, deschideri spre cele mai albastre orizonturi alături de tulburate retrageri. Tenorul nu a creat cîntec de stare de spirit destul de prudent, el însuși dovedindu-se reținut și mult prea preocupat de pronunția textelor care purneau probleme dicției sale. De ce oare nu cîntă în românește interpretii care nu cunosc limba textelor originale? Aceasta le-ar aduce cu siguranță un plus de dezvoltare.”

Mult mai bine a „transmis” publicului Mihaela Mijea, care în ciuda unor atacuri nesigure în ciclul „Viață și dragoste de femeie” de Schumann, a știut să surprindă tensiunea romantică. Colorat și cald a interpretat „Histoires naturelles” de Ravel, pe texte de Jules Renard.

Am putea totuși să afirmăm că de ceea mai bună calitate în această seară au fost mai degrabă acompaniamentele, datorate Doinei Micu și lui Petru Grossman, pianisti cu practică evidentă dar și cu un real simț al însoțirii solistului. Delicatețea și claritatea fluxului muzical precum și vîile sublinieri ale frazelor, care nu de puține ori au „salvat” ideea melodică, l-au dovedit parteneri muzicali de nădejde. Rămîne atit de important sufletul care face să răsune „frunza de atlas” a partiturilor!

Grete Tartler

Președintele și lumea

de curind, pregătind o emisiune care a presupus, înainte de orice, o minuțioasă investigație arhivistică...

din fabrici, cu savanți și agricultorii. A fost oaspetele a 99 de țări în acești ani când politica externă a României a înregistrat cel mai puternic salt...

ținu de a fi stăpînă pe destinele și bogățiile sale. În Argentina, în cetatea siderurgică „Somisa”...

La mesele tratativelor sau în mijlocul multumirilor de pe toate meridianele, Președintele este purtătorul aceluiași mesaj: al dorinței României de a trăi în pace și înțelegere cu celelalte state...

Nu pot să uit că exact ca acum, în drumurile sale peste hotare, după o zi cu un program epuizant, seara țirziu la reședința sa, în oricare din capitalele în care se află, o lumină rămină nestinsă pînă țirziu. Președintele lucează.

Radu Budeanu

În semn de recunoaștere a eminenței sale contribuții la cauza păcii și prieteniei între popoare, președintele Nicolae Ceaușescu i-a conferit cea mai înaltă distincție a Consiliului Mondial al Păcii, Medalia de Aur „Frederic Joliot-Curie”.

revoluția mai departe

I. Pe Șantier am trăit, pe Șantier imi duc viața, lată de ce pot să spun cu mîna pe inimă; Noi Sintem Construcție enunțată, aievea. Cînd vorbim de principii, tîndem cu toți; toți Zicem Mai mult și mai bine, toți exaltăm. Mai Greu e să facem ceea ce Zicem, să apărăm cele spuse.

În Construcție mai-binele are mai multe izvoare. Mai întîi ei vine din oamenii care-și Dau Șantierul toată voința. Muncitorii cei Simpli dar nu simpliști: clari ca apa-n obîrșie și-n destinul lor capital. Ce numesc Șantierul Locul unde n-a fost nimic mai înainte de om; Un cîmp sau o vale; dealuri, abisuri, ca noțiuni

Filozofice în toposul cronologic. Unde Natura în necunosțința de sine și de propriile-i forțe, nu poate produce decît pentru sine; atît Cît zămisește, ia inapoi, rîmîndu-și da-Toare. Natura ca vehicul fără tracțiune, Trezează și se opune; Șantierul e forța Motrice a locului și-a timpului scos din impas. În primul rînd Șantierul se face din oameni; Muncitorii, echipele, șefii echipelor, buna Calificare, drept vigilența inteligenței în Cele mai neprevăzute împrejurări. Prezența de spirit, neadormita punere-a Tur-Turului lucrurilor în cauză și efect senzorial. Victoria promplitudinii, stăpînirea faptelor Asumate. Evoluția faptelor — cunoașterea a ceea ce

Este, cum e, mai cu seamă cum trebuie să Fie la urmă. Un simț și-o anume știință a Vieții și-a meseriei în fața nereușitei și-o răului.

Să cunoști întrebările mici și răspunsurile, atît Cele din care emană, cit cele ivite împrevizibil, logic și logic. Naturale, silnice și neavenite. Să cunoști întrebările Mari; cum ele-s mult Mai puține decît întrebările mici. Să cunoști că-ntrebările Mari sînt mult mai ușoare — Dacă știm întrebările mici, fără caracter, Silnice și neînsemnate în cicluri. Marile întrebări ca ansamble falose, nu se contestă Stîncile lor sînt purtate cu vîiet istoric și demnitare.

Pondere absolută a Marilor întrebări e legată de cinstea și corectitudinea cadrelor — Cînd află și dau răspuns întrebărilor mici. — Oricum Mare-ntrebare ne sperie fiindcă pe om îl sfîdează vechimea în timp a întrebării, Cît și adaptarea în spațiu istoric al repetiției Ciclice. Mult necaz ne aduce Amplitudinea întrebărilor ieșite-înaintea mai multor generații consecutive. Acestea le-ntîmpina cu timocopol,

III. Victoria se leagă de zestrea în utilaje, materii Prime dar nu întru totul. Ea se contestă Supremă în numărul, calitatea și scîntiera Creierilor în libertate. Se zice că n-ar lucra Destui muncitori în Construcție. Muncitorii sînt Și mai mulți decît trebuie — luați drept categorii Filozofice, drept forța de muncă în analiză. Dar nu aflăm pretutindeni capete luminate cu-a Devărat și destule. Să merite investițiile încrederea în sintetica investitură a înșilor, care Să știe să-i conducă pe senzoriali și pe — analitici —

În efortul sintetic. Avem directori de trust, Directori de șantiere, prelați ai purei teorii eco-Nomice, juridice, culturale. Vremea le-a trecut Unora ca apa, prin față. Unde s-au spălat ei Acolo se află și azi. Au relații non filozofice, de grupuri, și nu știu de grîjile altora. Vin la muncitorii rar. Ocupă locuri în scheme, false în premise, în concluzii și scop.

Dar Revoluția mai departe. Omul Muncii trage Bine carul suprem, dacă-i respectă și-i dai Bună-Zua l' fine de mîndria și conștiința profesiei, Să termine cu bine ceea ce-a început. S-a zis Despre mine că sînt dur. Nimic nu-și sperie Pe țărîni, decît sorginea senzorială, a clasei. Apa rece e dură în zori, cînd se spală omul Pe față. Betonul bine elaborat în armătură Edificate, e dur. Tot ce are puterică conștiință

De sine, și nu s-a irosit în fape meschine, ego-liste și strimbe, de la dur izvorăște. Tot Ce-i sănătos este dur. Au fost situații ale Patriei în care am plîns. Revoluția mai departe rafinează

IV. Eu sînt de partea Senzorialului demn, și-n cunoștința de sine, acționînd. El e Tînar, are buzele groase și nările largi, întru Liberă afirmare a puterii senzației. Ochii Caută siguri de reușita privirii interioare — Intrucit ceea ce nu se află în toposul contem-

Plat, vine pe lume odată cu El, după cum îl Concepe. Senzorialul bine-necarnat ca reușită a Spiței, e tînar, numai vederi și auzuri, Fruntea sa are boltă și părul e scurt, în vigoare, De ochirilor latinilor plebeieni, generali tineri, Mari strategii. Senzorialul ca însuși numire și stare Politică este Constructorul, în Tara lui Cronos. Fiu al acestuia în perioadele și duratele Marei

Mame, Revoluția Mai Departe. Eu sînt de partea Senzorialului, cum își înalță El spiritul de Constructor, singur punîndu-și pe frunte Cununa de lauri ai meritului cel istoric. Senzorialul Vine din marile temperamente pe care mizează Revoluția mai departe. Eu sînt de partea Senzorialului, care bate stîncă pe greabănul tare, De cal lute strîgînd drept concluzie Tactică și strategică: Pe cai, să vedem viața! Și-i

Dă una prieteneste cu pumnul stejarului de sub care-a Plecat, cunoscîndu-l cu senzorii crezului său neîntîinat. Pe cai, în palpabil, să vedem ce e viața drept Revoluția Mai Departe.

Ion Gheorghe

cu arma, cu lira sau rigla de calcul — la atîta Lungime de întrebare mic și în ascuțit Fi de față pînă la capăt. Nici nu s-a rostit Jumătate din chestiune, către părinte — Și-a-Ceasta cade pe drum, iară lui moștenitor Aude continuarea, fără-ncetput Problemei Fără să poată avea folosul scontat în răspunsul pîntîl... Aceste neajururi pun Marile

Întrebări pe destinul Senzorialului. El trebuie Să le cunoască, din vigilență, să nu fie timo-Rat, și găsit fără planuri de viitor. Nici Eu nu mă supun Analizei fără de scop, nu Primesc Sinteza fără finalitate, fără întoar-cerea în Senzorial.

II. Nu există întrebări monolit. Analiza practicanului încarnat în Constructor cu buze, Și nări, cu vederi și auzuri, cu palmele arse În probele concretului capital, le desface, Biruindu-le prin convingerea că totul e accesibil ca parte elucidată în totul inaccesibil. Eu vreau să laud aici Analiza cu Scop. Pun Mina pe bici și-i alung pe Sinteticii care ne-Așează în erubetate vidului. De ce Să disprețuiesc detalii și fragmentul, cînd ei Inși sînt fragmentari și neînsemnați? Mă scribește orogonia lor birocratică, multu-Mirea de sinele lor găunos. Ei se cred aristocrați

și divini; dară nu sînt decît mirșavi și nuli — Sînt mirșavi intrucit vor să ne sperie cu Sin-Tezele, ca emanație a elitelor. Sînt tră-Dătorii obîrșiei, disprețuind cu ură, și conștiin-ța diformă și difamatorie Omul-de-rînd. Eu sînt Sintetic de obîrșie analitică, și Senzorial, în felul Constructorului. Demnitatea noastră-i

cu-a Devărat și destule. Să merite investițiile încrederea în sintetica investitură a înșilor, care Să știe să-i conducă pe senzoriali și pe — analitici —

În efortul sintetic. Avem directori de trust, Directori de șantiere, prelați ai purei teorii eco-Nomice, juridice, culturale. Vremea le-a trecut Unora ca apa, prin față. Unde s-au spălat ei Acolo se află și azi. Au relații non filozofice, de grupuri, și nu știu de grîjile altora. Vin la muncitorii rar. Ocupă locuri în scheme, false în premise, în concluzii și scop.

Dar Revoluția mai departe. Omul Muncii trage Bine carul suprem, dacă-i respectă și-i dai Bună-Zua l' fine de mîndria și conștiința profesiei, Să termine cu bine ceea ce-a început. S-a zis Despre mine că sînt dur. Nimic nu-și sperie Pe țărîni, decît sorginea senzorială, a clasei. Apa rece e dură în zori, cînd se spală omul Pe față. Betonul bine elaborat în armătură Edificate, e dur. Tot ce are puterică conștiință

De sine, și nu s-a irosit în fape meschine, ego-liste și strimbe, de la dur izvorăște. Tot Ce-i sănătos este dur. Au fost situații ale Patriei în care am plîns. Revoluția mai departe rafinează

IV. Eu sînt de partea Senzorialului demn, și-n cunoștința de sine, acționînd. El e Tînar, are buzele groase și nările largi, întru Liberă afirmare a puterii senzației. Ochii Caută siguri de reușita privirii interioare — Intrucit ceea ce nu se află în toposul contem-

Plat, vine pe lume odată cu El, după cum îl Concepe. Senzorialul bine-necarnat ca reușită a Spiței, e tînar, numai vederi și auzuri, Fruntea sa are boltă și părul e scurt, în vigoare, De ochirilor latinilor plebeieni, generali tineri, Mari strategii. Senzorialul ca însuși numire și stare Politică este Constructorul, în Tara lui Cronos. Fiu al acestuia în perioadele și duratele Marei

Mame, Revoluția Mai Departe. Eu sînt de partea Senzorialului, cum își înalță El spiritul de Constructor, singur punîndu-și pe frunte Cununa de lauri ai meritului cel istoric. Senzorialul Vine din marile temperamente pe care mizează Revoluția mai departe. Eu sînt de partea Senzorialului, care bate stîncă pe greabănul tare, De cal lute strîgînd drept concluzie Tactică și strategică: Pe cai, să vedem viața! Și-i

Dă una prieteneste cu pumnul stejarului de sub care-a Plecat, cunoscîndu-l cu senzorii crezului său neîntîinat. Pe cai, în palpabil, să vedem ce e viața drept Revoluția Mai Departe.

Ion Gheorghe

Omul și condiția umană

Urmare din pag. 1

caracterizarea noului umanism socialist. Umanismul nu este, în esență, o nouă abordare a condiției umane, ci o schimbare de perspectivă asupra condiției umane...

libertățile omului. Or, în perspectiva gândirii marxiste, pe primul plan se află tocmai acele drepturi pe care societatea capitalistă nu este în stare să le asigure: dreptul la muncă și la roadele ei, dreptul la o viață liberă, dreptul de a participa activ la conducerea tuturor sectoarelor de activitate economică, politică, culturală, dreptul omului ca individualitate dar și ca o comunitate națională, ca popor de a decide în deplină libertate asupra propriului său destin.

Un loc de seamă ocupă în gândirea social-filosofică a Secretariatului General acele trăsături nobile ale omului socialist din România ce alcătuiesc dimensiunea psihologică și antropologică a umanului. La Congresul Educației politice și al culturii socialiste D-sa a dat o expresie clasică, de mare înțeles, acestei idei: „În esență, noi comunistii, ne propunem, de fapt, să venim dacă se poate spune astfel — în sprînjina naturii, care sînt organizată în formă superioară de organizare a materiei, acționînd prin toate mijloacele pentru stimularea însușirilor celor mai nobile ale acestuia, pentru dezvoltarea sensibilității sale, a dorinței și voinței de a autodepăși, pentru amplificarea conștiinței și cunoașterii sale, pentru împlinirea viziurilor sale cele mai cuceritoare de progres, dreptate și fericitare”.

Omul nou, așa cum îl proiectează și-l modelează civilizația socialistă trebuie să fie „un om drept, un om cinstit, un om care să se preocupe și de el și de semenii lui, care să înțeleagă că solidaritatea socială este condiția dezvoltării națiunii, condiția independenței, bunăstării și fericității”.

Trăsăturile omului nou al societății noastre își găsesc expresie în înaltul său patriotism, în atașamentul profund față de cauza socialismului, în fermitatea cu care acționează pentru înfrîngerea oricăror greutăți, în intransigența față de lipsuri, față de orice manifestări ce contravin normelor societății noastre, principiilor eticii și echității socialiste”.

Rezultanta și rațiunea ultimă a activității sociale în condițiile socialismului, o constituie formarea și dezvoltarea personalității. Este, ca să spunem așa, indicele suprem al umanismului deoarece sensul umanist al unei societăți moderne nu poate elimina tot ceea ce reprezintă un proces activ de industrializare dar nu se reduce la acesta.

Referindu-se la realizările însemnate din domeniul dezvoltării bazei materiale a socialismului, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea încă din 1963: „Oamenii spun, însă, pe bună dreptate: e bine că se ridică fabrici, că se dezvoltă agricultura, știința, cultura, dar ne interesează și cum trăiesc oamenii, și cum se manifestă personalitatea umană în viața socială. Există într-adevăr, posibilitatea ca socialismul să asigure dezvoltarea multilaterală a personalității umane. Noi răspundem: da. Numai socialismul asigură această posibilitate, pentru că el este orînduirea socială cea mai dreaptă, în care au fost lichidate odată pentru totdeauna clasele exploatare, inegalitățile economice, au fost create condițiile pentru asigurarea egalității depline a cetățenilor, pentru manifestarea deplină a personalității umane”.

La indicii de industrializare trebuie să adăugăm deci un indice mai greu de formalizat dar nu mai puțin important — de incultură și personalizare a oamenilor la scara socială de masă — spre a avea un criteriu mai sigur al gradului de perfecționare a condiției umane. Idee ce va reveni mereu, în diverse forme, în gândirea etico-filosofică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, precizîndu-se și amplificîndu-se în următorul deceniu cu aspecte și deschideri noi.

Este evident că acest nou concept de personalitate nu se reduce la cunoașterea superficială a unor teze generale, a unor principii, ci implică în mod necesar largirea continuă a orizontului de cunoaștere profesională, politică, științifică și de cultură generală”.

Armonizarea cunoașterii științifice și a conștiinței morale, depășirea rupturii tragice dintre ele, întulă în cea de Rabelais („știința fără conștiință înseamnă ruina sufletului”) și intensificată în capitalismul contemporan — așa cum o dovedesc acutele fenomene de criză spiritua-

la — sînt exprimate astfel: „În viziunea noastră omul nou, constructor al socialismului și comunismului, trebuie să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune în viața socială, să aibă o înaltă conștiință a demnității sale, să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune